

Korte Tanker om Tiid og Ebigbed,

Da

Den i Livet

Bel = ædle og Høy = fornemme 16ten Mand

og Negotiant her i Staden,

(nu i Himlen salige)

SEIGNEUR Gaen Grochen,

Blev i henseende til den Jordiske Deel nedsadt i Bergens

Nye Kirke den 13 Julii 1764.

Indsendte

Af den,

Som erindrer den

Salig Afdodes Godhed

Med all erkjendelig

TakNemMeLighed.

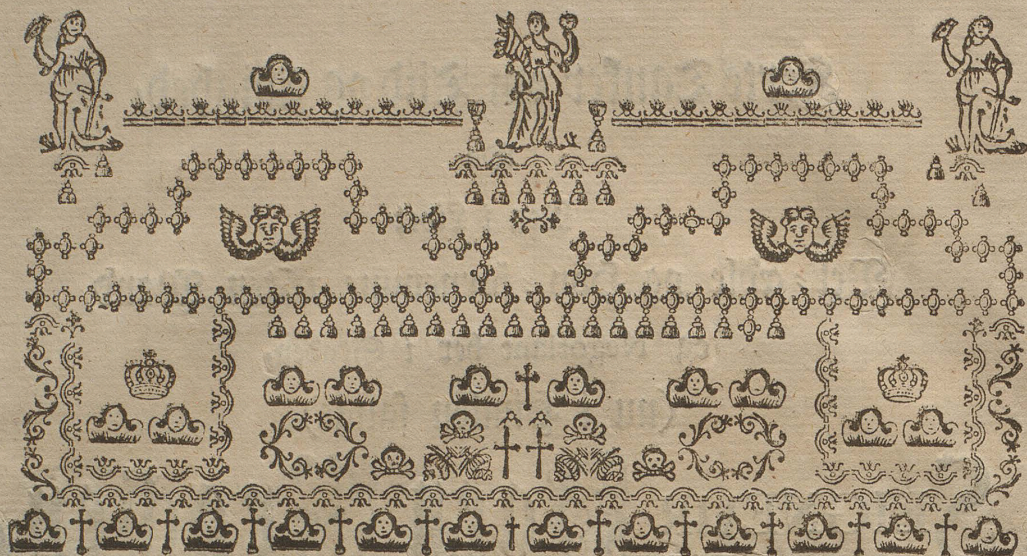
Imprimatur,

J. RENNORD.

BERGEN,

Erykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kotherc.

Tid: Hvilkken Flygtighed, (som staaer i intet Nu)
 Du er, var, kommer; men see! aldrig hvitler du:
 Du ligner = = = hvad! en Strøm, en Røg, en Damp, en Stygge,
 Det er for lidt; thi de har nogen Varighed,

Men du nest intet er, man ey kand Tanke bygge
 Paa din Ustædighed, som ey at standse veed.
 Hvordan skal jeg din Flugt udsige?
 O! Du har Dinger uden Lige.

Jeg tænker paa et Nu; men see! hvor fløy det hen,
 Jeg aander Tiden bort og faaer den ey igien.
 Man neppe nogen Tid nærværende kand kalde;
 Thi mens man nævner Tid, gaacr strax en Tid forbi
 Ey Time-Glassets Sand saa hastig kand udfalde,
 At Tiden løber joe end meere fort og frie,
 Og om man leeder, man ey finder
 Dens Godspor meer'; Thi de forsvinder.

Hvor er den Dag i Gaar, hvor er det sidste Nu
 Det Gran af Tidendes Prik? Det skynded' sig herfra,
 Det foer, som snaarest' Vind ind i sit skjulte Giemme,
 Hvor det i Evighed ey findes meer igien,
 Selv Almagt ikke kand Tilbagekomsten fremme;
 Thi det indsluttet blev, saasnart som det fløy hen,
 Det er nu der = = = Hvor vil jeg sige?
 Det findes ey i noget Rige.

Ustadige Planet! Som aldrig stille staaer,
Jøe stærkere vort Løb, jøe snarere du gaaer,
I din Begyndelse man strax en Ende finder,
Ey GUD, ey Creatur kand holde paa Din Gang,
Et Nu bliør strax et Da, saa hastig du bortrinder,
Langt snarere, end Lyd paa Lyd i flygtig Sang.
Kort sagt: Din Joed kand ikke lankes,
Og derfor bør du vel betankes.

O! Tid, du lille Ord af største Kostbarhed,
Hvor kand den kiøbe dig, som dit Vardie ey veed!
Du gives os dertil, at vi skal Himle bygge,
Imedens vi her boer i Dødeligheds Støv,
Den mindste Deel af dig, meer flygtig, end en Skygge,
Bør altid minde os, at vi er selv som Løv;
Vi lever nu, vi døer i Morgen,
Begynder eller ender Sorgen.

Du Jord=Orm kryb da saa i dette syndig Leer,
At du i Tiiden til de faste Muure seer,
Hvor GUD i Lyset boer, ophlyser alle sine
Med himmelsk Klarhed af sin egen Herlighed,
Hvor de som ere hans er' frie for Frygt og Piine,
Hvor han det Gode er, som de forlystes ved,
Hvor Troens adle Frugter skionnes,
Og Dyd med Gode Naade lønnes.

O! Tid jeg ikke meer' om dig at sige veed,
End du forandres med en fastsadt Eviighed.
O! Eviighed: det Ord det ryster saa mit Hierte,
At jeg snart af mig selv nu ikke meere veed,
Ach! skal jeg føle dig til evig Skam og Smerte?
O! Nej, kom kron mig med den Fryd i Herlighed.
O! Eviighed lad vigtig Tanke
Eet Eviigt Goede i dig sanke.

O! Eviighed du er jøe u=foranderlig,
Din Straf den nedslaaer og din Trost den reysrer mig,
Den Orm skal aldrig døe, som de fordemte plager
Den Glæde evig er, som de Udvalgte faar,
Du har en Øyeblik, ey Timer eller Dager,
Utallig Tiider er' langt mindre end i Gaar;
Thi i din vidt udstrakte Skranke,
Ey mindste Gran af Tid maae vanke.

O! Eviighed, hvordan skal jeg vel nævne dig,
Du er jøe udaf alt i sær betydelig.
Ach! Du bedrøves dem, som ey har Aandens Glæde,
Du glæder alle, som bedrøves efter GUD,
Hvordan skal jeg nu i din dybe Afgrund træde,
At havend' knæ de kand din Længde holde ud.
O Eviigheds bundløse Kilde
Min svage Kraft opholde vilde!

D! Evighed hvor fæl for dem, som misbrugt har
 Den Tiid, de havde her af Naade dyrebar.
D! Evighed hvor sød for dem, sin Tiid anvendte
 Til Troens Fruktbarhed i still Taalmodighed,
 Som her sin Tiid og Gliid til Himmel-Kronen spendte,
 Hvor Stridens Dage blier opslugt' af lutter Fred,
 Hvor Palmjerne skal aldrig visne
 Og Livsens Bænde ikke visne.

Den Himmel-baarne Siel i Himmelsk Fjend indfadt,
 Som har sin Jordist Deel til Støvet efterladt,
 Den FRÖCHEN=hyndig Mand, som i sit Jomfrue=klæde,
 Nu alt er Himlet ind som Lammets vied Bræd,
 Og har paa Christi Stoel sit Værfulde Sæde,
 Anvendte Tiiden vel før den blev runden ud,
 Saa Evigheden Blomster strøede,
 Og Han, som hensov ikke Døde.

Dim Steenene udi Guds Tempel havde Røst,
 De ville siige: At Han søgte Ordets Trost,
 Han var den Haltes Fod, Han var den Blindes Dye,
 Jeg taler dette af en vis Erfarenhed;
 Han tidt har lindret mig min Sorg, Forrad og Møye,
 Og mange flere af Hans Fromheds Prøver veed.
 De, som er' utaknemmelige
 Sin Laste=Syge maac udfige.

De adle Qvister af saa Himmel-plantet Træ,
 Mod denne haarde Storm kan søge beste Læe
 Udi det Paradiis, hvis Skov har Læge=Blade
 Mod all slags Saar og Stød, som Sindet krænke kand,
 De udi Sorgens Dyb saa vil maac ikke vade,
 At Himmel=Seeler dem jø drage maac til Land,
 Saa de mod all Anfægtnings Pille
 Udi GUDS Skiod kand sikker hvile.

